

[Diderichsen.]

at en af de ting, hvorigennem vi virkelig kan gøre andet og mere end tale og bruge pæne og stærke ord, er FN's fredsbevarende styrker, som jeg derfor gerne vil fremhæve, og jeg vil også takke for den indsats, som fra mange sider gøres for, at disse styrker både skal virke til gavn for den internationale fred og vise Danmarks ansigt på en passende måde udadtil. Her har vi virkelig et aktivt udtryk for vor fredspolitik, og derfor nærer jeg betænkeligheder ved de planer, der har været omtalt — så vidt jeg husker i åbningstalen — om at nedskære vore FN-styrker. Jeg forstår udmærket godt, at det er vigtigt, at de udsendte styrker ikke svækker vort eget beredskab, men det forekommer mig, at man så må gå den vej at arbejde for at finde en ordning, som kan forene de to i og for sig lige vigtige hensyn, således at man måske kunne nå frem til målet, nemlig at have en mere konstant FN-styrkereserve, som i påkommende tilfælde kunne sættes ind til løsning af de opgaver, der bliver brug for, uden at det i de enkelte tilfælde skulle gå ud over forsvaret og beredskabet og dets bemanning med officerer f. eks.

Jeg vil derfor gerne rette det direkte spørgsmål til udenrigsministeren, om regeringen agter at foretage skridt til den i hvert fald diskuterede nedsættelse af de udsendte styrker.

Det, som ellers for liberalt centrum står som det afgørende udenrigspolitiske problem, og som jo også af mange af ordførerne er blevet fremhævet som sådant, er det såkaldte u-landsproblem i alle dets mange afskygninger. Jeg skal naturligvis ikke — så lidt som de andre ærede ordførere — oprulle dette problem i hele dets omfang — det tillader allerede tiden ikke — men blot gøre et par bemærkninger om de hovedlinjer, som vi anser det for vigtigt at følge.

Selve begrebet u-land er desværre som så meget andet i denne diskussion ganske uden konturer. Begrebet udviklingsland omfatter så mange forskellige former for lande, der ikke har nået den samme industrielle vækst og standard som de vesteuropæiske og nordeuropæiske stater og Nordamerika, at man ofte, i vide kredse i hvert fald, allerede på grund af denne alt for sammenfattende betegnelse danner sig et skævt

billede, et fortegnede billede, af u-landsproblemerne, der jo er uendelig forskellige i de forskellige verdensdele og i de forskellige kulturformer med de forskellige økonomiske systemer, der hersker rundt omkring.

Det, der gør dette problem så ganske afgørende og må være det centrale i dansk udenrigspolitisk tænkning, er imidlertid, at det er et problem af højeste aktualitet, og det er samtidig et problem, som vil beherske verden i fremtiden, i de næste årtier i hvert fald. Det er et problem, vi er uvante med at tænke over, det følger sig ikke rigtig ind i vore traditionelle tankebaner og den historiske ballast, som vi møder med fra skolen, når vi skal til at danne os indtryk af udenrigspolitiske begivenheder, og derfor er det så vigtigt, at der netop på dette område sker en udenrigspolitisk orientering af dybtgående og alsidig karakter.

Her vil jeg gerne fremhæve, at vi synes i liberalt centrum, at den ene procent af nationalproduktet, som så ofte er omtalt, og som man er gået ind på og har lovet FN at nå frem til som bidrag til u-landshjælpen, måtte vi virkelig kunne nå. Når vi tænker på den vældige vækst i nationalproduktet, som har fundet sted i de sidste 7 år, og som vel omfatter ca. en tredjedel af det samlede nationalprodukt, skulle man nok synes, vi havde råd til at kunne afse denne sum. I øvrigt må grundprincippet blive: en hjælp til, at u-landene kan hjælpe sig selv, således at der ydes dem hjælp inden for det handelsmæssige område ved at give muligheder for afsætning af deres industriprodukter, måske således at de også efterhånden kan købe landbrugsprodukter hos os. En sådan udvikling vil imidlertid føre forskellige problemer med sig i retning af nødvendige reguleringer, således at der, for at der ikke skal blive alt for store produktionsoverskud, må en regulering af produktionen til, måske også en råvareprisregulering. Selv om problemerne er store, er det dog rimeligt og vigtigt, at vi får begyndt at hjælpe ad denne vej, ad handelsens vej, og jeg må måske føje til, at her må også den private kapital have sin vigtige opgave at løse, og den private kapital må derfor også have de garantier, som gør det muligt for den at arbejde på disse markeder til gavn for u-landene.

Den direkte hjælp, som må stå ved siden